

בשני בתים. כדכתיב: כדכתיב חמשה שגובו עירובין כו'. עד כאן לא אמרי בית הלל דהו עירוב אלא בשני כלים בבית אחת, דבית אחת מצרפן אבל בשני בתים דברי הכל [אינו] עירוב. ואמרין לר' יהוד' קשיא דרתי שנתנה האמצעות בעירוב בוו ובוו, אמאי כיון שעירבה האמצעות בהדי חזא מן החיצונות הויה לנו תרוייהו חזא רשותא כי הדרא מערבא בהדי איך שליחותא קא עברא. ולרב ששת נמי קשיא כיון שחלקה ונתנוהו בשני בתים מכל מקום הוויין להו כשני בתים, נהיה כחמשה שריוין בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב דאסרי אהדרי. ופוקינן לרב יהודה לא קשיא כגון דמערבא (ב)אמצעות בהדי חיצונה ולא אולא הא חיצונה בהדי גליא דעתא דבהדי אמצעות לחודה היא דניחא לה לעירוב, אבל בהדי איך חיצונה לא, לפיכך לא אמרין שליחותא קא עברא. לרב ששת נמי לא קשיא אם באו הללו שלשה אמת של זה בחצר שלשה של זה מותרין החיצונות והקילו עליהן משום דארושא דירויין כמו שאמרנו, נחמיר עליהן כמו שחמשה שריוין בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב כולם אסורין שיהו גם אליו אסורין, אם חשבונם כחצר אחת להקל נחשבם כחצר אחת להחמיר. אמר ר' יהודה אמר רב וז' דבין ר' שמעון. כי שתיים החיצונות אסורות, אבל חכמים אומרים רשות אחת משתמש עם שתי רשויות, ואין שתי רשויות משתמשות עם שתי רשות אחת. ושמואל אמר לרבי חכמים שלשתן אסורות.

אבל בשני בתים לא. והא דלא מוקי לה רב יהודה כרז ששת לאו דקסבר דאפילו בשני בתים הו עירוב לז"ה דהא אפילו כלים קאמר רב יהודה לקמן א דחולק עירובו אינו עירוב דעד כאן לא קאמרי ז"ה אלא דמלי' למנא ואייתר והא דלא מוקי כרז ששת משום דפריך בסמוך לרז ששת דנהו כחמשה שריוין בחצר אחת וקסבר דאמר דירויין להחמיר:

לרב יהודה דאמר כגון שנתנה אמצעות עירובה בוו וכו'. לרז ששת לא שייך למיפך הכי דכיון שנתנו עירובן באמצעות ולא נתנו עירובן יחד אלא בשני בתים גלי אדעמייהו דלא ניחא להו לחיצונות להשתתף ביחד אלא כשנתנה אמצעות עירובה בוו וכו' ליכא גלי דעמייהו התם כולי האי אי נמי לרז יהודה כיון שנתנה עירובה בוו וכו' נעשה כאלו דרה בחיצונות צמתיהם ונעשית לכל אחת ואחת להיות שלוחה ולרז ששת אין האמצעות נעשית שליח דלדרכה כולן דירין זה:

יאמרו דירויין להחמיר. והא דאמר צפרק דהר (לקמן 97 טו): נתנו עירובן צפנימית ושכח אחד מן הפנימית ולא עירב שתייהן אסורות משום דלא מני מבטול לפנימית דליכא חיצונה דאסרי עלייהו שאני התם דפסעה:

רשות אחת משתמשת בשתי רשויות ואין שתי רשויות משתמשות ברשות אחת. כן גרס הקונטרס ומפרש הקונטרס שהחיצונות משתמשות באמצעות ופי' משתמשות כמו משתמש אצל אמצעות אסורה בשתייהן דזו מושכתה לכאן וזו מושכתה לכאן וז' דירות לא יבצין לה כיון דחיצונות לא עירבו יחד רשויות חלוקות הן והא דקאמר שמואל אף זו דברי ר"ש פי' דר"ש דווקא צענין זה המיר והא דקאמר וזדא שמואל לטעמיה משום דסבירא ליה הלכה כדברי המיקל בעירוב ואי סבירא ליה כרז דאמר אמצעות נמי שרי לר"ש בשתייהן לא היה אומר עירבה עם שתייהן אסורה עם שתייהן וקשה דלפי' היה לו ליגרס משתמשות שב' רשויות משתמשות זה ועוד קשה דקאמרינן לעיל [ע"ה] דה"ק להו ר"ש לרבנן מ"ש גבי חצירות דפליגיטו כו' ולרב מה ענין זה לזה והא רבנן לא גזרו כלל דהא שרו חיצונות באמצעות ומאי קאמרינן נמי התם אושא דירויין ועוד דלא שמעינן ליה לשמואל בשום מקום דקאמר הלכה כדברי המיקל בעירוב אלא ריב"ל הוא דקאמר הכי לעיל ודרכה שמואל הוא דאית ליה בפרק חלוץ (לקמן 97 פא): כל מקום שאמר רבי יהודה בעירוב הלכה כמותו ובר פלוגתא דר"ש דהכא היינו ר' יהודה כדאמר לעיל ומיהו זהא י"ל כיון דלא מזכר כאן ר' יהודה צפי' ליתא

בשני בתים כמאן כבית שמאי דתניא (א) חמשה שגבו את עירובין ונתנוהו בשני כלים בית שמאי אומרים אין עירובין עירוב ובית הלל אומרים עירובין עירוב אפילו תימא בית הלל עד כאן לא קאמרי בית הלל התם אלא בשני כלים בבית אחד אבל בשני בתים לא א"ל רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי לרב יהודה קשיא ולרב ששת קשיא לרב יהודה קשיא דאמר כגון שנתנה אמצעות עירובה בוו ועירובה בוו וכיון דעירבה אמצעות בהדי חיצונה הויה ליה חזא וכי הדרה וערבה בהדי איך שליחותה עברה ולרב ששת קשיא תירויהו כחמשה שריוין בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב דאסרי אהדרי א"ל רב אשי לא לרב יהודה קשיא ולא לרב ששת קשיא לרב יהודה ל"ק כיון דעירבה לה אמצעות בהדי חיצונה ושתיים חיצונות בהדי הדדי לא עירבו גליא דעתיה דבהא ניחא ליה ובהא לא ניחא ליה ולרב ששת לא קשיא אם אמרו דירויין להקל יאמרו דירויין להחמיר אמר רב יהודה אמר רב זו דברי ר' שמעון אבל חכמים אומרים רשות אחת (ב) משתמשת בשתי רשויות אבל לא שתי רשויות משתמשות ברשות אחת כי אמריתיה קמיה דשמואל אמר לי אף

בשני בתים. להשתתף לא מיתברין חיצונות צדדי: חמשה שגבו עירובין. שהיו דרין בחצר אחת וגבו מכל אחד את עירובו להמיר את חצירן להוציא מצתייהן לחצר: בשני כלים. בבית אחד: הכי גרסינן כיון דעירבה אמצעות צדדי חיצונה הויה לה חזא וכי הדר' עירבה צדדי איך שליחותה עברה. שליחותה עברה דחיצונה עברה ואישתכח דכולהו כי הדדי עירבו וכולהו לישתרין. ולא גרסינן ואיך מיהא לישתרין ואית דגרסי לה ומפרשי חיצונה שעירבה עמה מיהא מישתרין חיצונה האחרת וזו תיאסר זה ואי אפשר לומר כן לכיון דשליחותה עברה הוה לכו כולהו חזא רשותא וכולהו שריין: לרז ששת קשיא. כיון דנתנו שתייהן עירובן באמצעות העירוב מציא דירויין לתוכה והוה לכו כאלו דרין כולן באמצעות וכיון דעירובן נתון בשני בתים נמצא שלל עירבו שתיים החיצונות ע"ס זו והוה כחמשה שריוין בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב עם כולן יחד דכל החצר אסורה ואפילו עירב עם אחד מהן דהא גבי חמשה (ג) דחצר אחת תניא לעיל לבית הלל דבשני כלים הוא דהו עירוב אצל בשני בתים לא ואע"פ שעירבו השנים יחד לעצמן והשלשה לעצמן והכא נמי כיון דלא מטטרפי דקמני שתיים החיצונות אסורות זו עם זו אמצעות גופה תיאסר צדיה שכולן אסורין עליה: אם אמרו דירויין של זו בוו ע"י העירוב להקל להמירן יחד יאמרו שהעירוב מציא דירויין לתוכה כדי לאסור עליה הא לא דיירי ממש צדדי דליצעי עירובן בבית אחד

הלכך אע"ג דחיצונים לא עירבו אהדדי חצירן ואמצעות מיהא מטטרפי ולא אסרי אהדדי: זו דברי רבי שמעון. דהיא מותרת עמהן והן עמה: אצל חכמים אומרים. דלא שנה נתנו שתייהן עירובן באמצעות לא שנה נתנה אמצעות עירובן בוו וכו' היא אסורה עמהן והן מותרין עמה: רשות אחת משתמשת בשתי רשויות. כלים ששבתו חיצונות מותרות באמצעות דהא החיצונות לא עירבו אלא עם זו ואין רשות אחרת מושכתן לצד אחר: ואין צ' רשויות משתמשות לרשות אחת. דכיון דשתי חיצונות לא עירבו יחד לעשות רשות אחת אלא רשויות חלוקות הן ואין כח באמצעות להשתמש לא בוו ולא בוו דזו מושכתה לכאן וזו מושכתה לכאן ושני דירויין לא יבצין לה ודמיה כאלו היא מהך חצר החיצונה שלא עירבה צדדי איך חיצונה ואוסרתה וכן נמי כי אזלא לאיך חצר דעירבה נמי צדדיה אוסרתה איך חיצונה אצל היכא דעירבו שלשתן הוה כולהו חזא רשותא: אף

(א) לקמן מט. ע"ש, (ב) כפי"ח: עירובה, (ג) 97 (ד) מט. ע"ש, (ה) מט. ע"ש, הגהות הב"ח

(א) גבי' רשות אחת משתמשת בשתי רשויות משתמשות לרשות אחת: (ב) רש"י ד"ה לרז ששת וכו' חמשה בהצור: (ג) תוס' ד"ה רשות וכו' צפי' ליתא לההיא כלל: